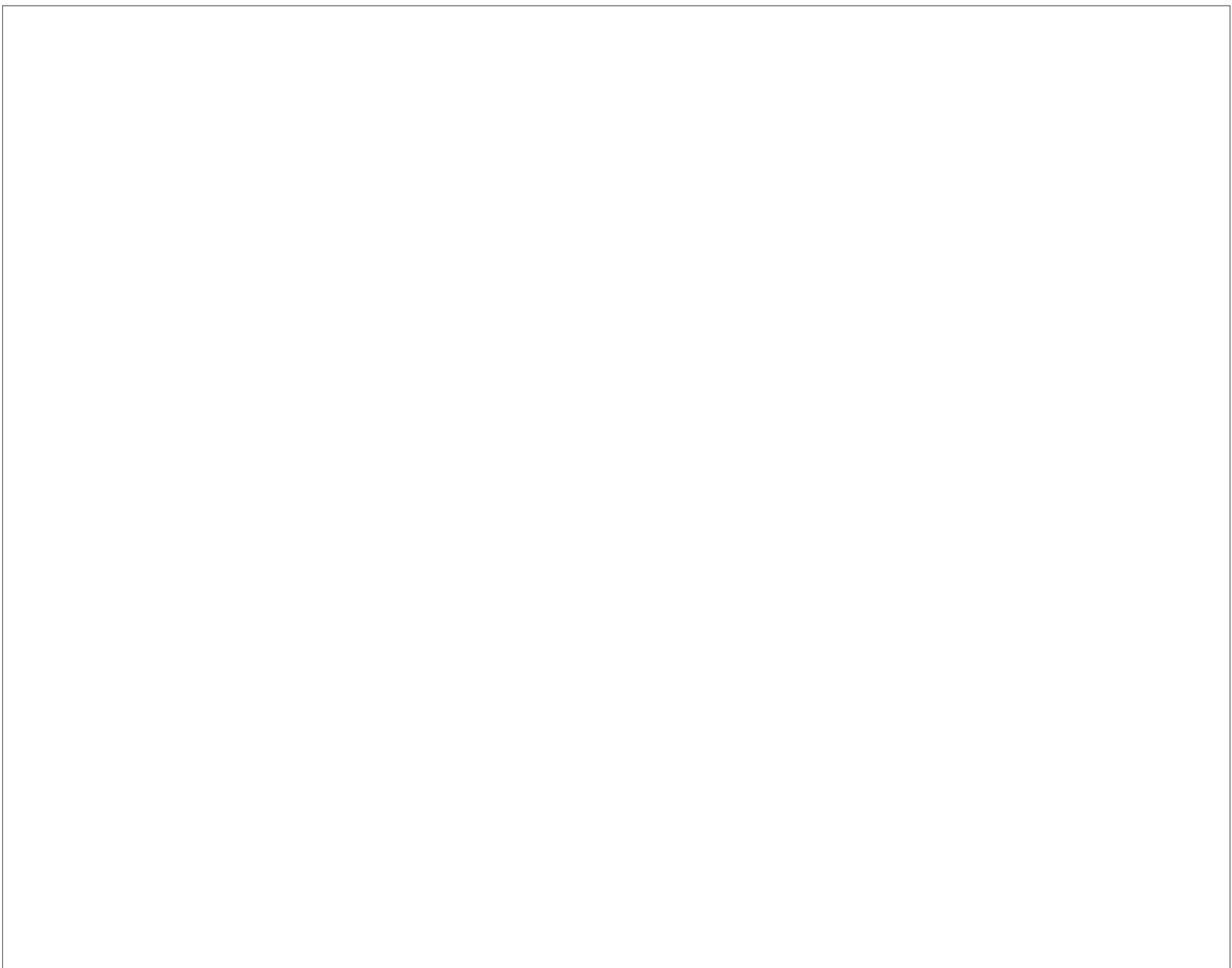

Un Crăciun fără Hristos?

Să cugetăm cu înțelepciune și să reîncrețim măsura toarea Crăciunului. Să-L readucem pe Hristos-Copilul, în centrul ei. El aduce bucuria, El este strălucirea! Tot El trimite pe Moș Crăciun! Hristos reprezintă neprețutul dar oferit de Tatăl Ceresc spre a ne mântui. Icoana Nașterii Sale trebuie să troneze și în bradul împodobit, căci Domnul este Pomul Vieții. Fără aceste aspecte, vom ajunge să trăim un Crăciun în absența lui Hristos, transformând praznicul înomenirii lui Dumnezeu într-o searbădă și păguboasă sărbătoare a consumismului, a bucuriei născute nu din evlavie față de Domnul întrupat, ci dintr-un festivism secularizat.

Ne apropiem de praznicul Nașterii Domnului, o sărbătoare ce ne mângâie sufletele răcite, adeseori prăduite de curentele secularizante contemporane. De aceea, la popasul sărbătoresc, voiesc a mă adăuga păstorilor din Betleem, care au avut bucuria să primească vestea cea bună a Nașterii Mântuitorului; odaă cu ei, vă îndemn, prin rândurile de față: „să mergem până la Betleem și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul” (Luca 2, 15). Să mergem la pe teă , zic, pentru a ne înă ri credin a, făcând mai vie mărturisirea în sufletele noastre, căci, din păcate, fie că observăm sau nu, traversăm o perioadă nu prea limpede ori liniștită. Lumea a devenit extrem de apatică, din pricina unei flagel care distruge nemilos credința de multe veleaturi a neamului nostru. Un accentuat indiferentism religios, îndesite atacuri furibunde asupra instituției Bisericii, o înverșunată luptă de scoatere a Religiei din școli, desacralizarea acerbă a sărbătorilor sfinte – toate la un loc se căznesc, parcă, să-L alunge pe Domnul Hristos din viața, ba chiar din istoria poporului român.

Hristos vine cu dorul de a ne reîntâlni
Unei asemenea crunte îndârjiri, Dumnezeu-Copilul îi răspunde cu dragoste. Nu a încetat să ne iubească, să- i dorească a ne mântui. Din păcate, mul i dintre noi ă mân indiferenți, reci, bicisnici în a înțelege, în a simți taina necuprinsei iubiri dumnezeiești. Se va naște și anul acesta Domnul. Dar va fi cu siguranță mai trist, mai îngândurat ca anul trecut. De ce? Între timp, am devenit și mai necru ă tori dușmani ai Lui, contestându-l virulent învă ă tura, dragostea, jertfa. Am ajuns formalisți, simpli împlinitori ai unor ritualuri, nevrând întotdeauna să le în elegem. Am transformat credința într-o ideologie, într-o acumulare searbădă de informații teologice, fără a ne căzni să le trăim în mod plinar. Din fericire, încă mai sunt mul i fra i români ce- i

petrec frumos viața în Hristos. Candela credinței le pâlpâie în inimi, iar untdelemnul faptelor bune se găsește din belșug. Pentru ei, dar și pentru ceilalți: ăzvăți ei, încremeniții duhovnicește, Domnul totuși vine! Vine să Se nască tainic în Betleem, dar și în sufletele celor ce și le-au pregătit ca pe niște curate, luminate pe teri, unde Pruncul Sfânt Se va sălă lui încă un an. Vine, de și are cunoștință despre nenumăratele noastre uneltiri sau răzvrățiri împotriva Lui. Vine, cu dorul de a ne reîntâlni. Vine, rămânând fidel iubirii ce ne-o poartă. Vine către noi, fiindcă vrea cu tot dinadinsul ca și noi să ne îndreptăm spre El.

Osteniți de corvoada grijilor de peste an, ne pregătim, așadar, de marea întâlnire cu Fiul lui Dumnezeu, Care va deveni Fiu al Fecioarei Maria. Evenimentul, unic în istoria umanității, a generat sărbătoarea numită obișnuit „Căciun”. Nu împodobirea bradului, nu ritualurile bogate – uneori exacerbate – ale tăierii porcului la „Ignat”, nu venirea „Moșului Crăciun” proslăvim, ci Nașterea Domnului, înnumerarea Celui veșnic de zile, Hristos Împăratul, Creatorul Universului. Acest aspect al sărbătorii trebuie să-l avem în vedere în primul rând. Subliniez ideea, deoarece nu toți acordă importanța cuvenită praznicului împărătesc, insistând în mod păgubitor doar pe latura „Martei”: grija unei mese îmbelșugate, a bradului împodobit, a sosirii Moșului Crăciun ori altele asemenea. Se pare că nu a a cinsteau ziua înaintașii noștri.

Cum petrecea Crăciunul Sfântul Voievod Ștefan cel Mare? Ca să ne limpezim în această privință, vă lansez o provocare: să ne imaginăm în casa lui Ștefan cel Mare și Sfânt ori în cea a jertfelnicul domn Brâncoveanu Constantin. Cum credeți că au serbat ei Crăciunul? Copiii lor au avut parte oare de feericul brad, ornat cu zeci de podoabe strălucitoare? Nici vorbă! La români, primul brad a fost împodobit în 1866, în casa lui Carol I. Se înțelege că tradiția provenea din apus. Nici „venirea Moșului Crăciun” nu o

putem certifica în acei ani: obiceiul a apărut târziu, abia prin secolul al XIX-lea, în America, de acolo preluându-se și adaptându-se în aproape întreaga lumea creștină.

Nici denumirea generică de „Crăciun” nu se cunoștea pe atunci. Grigore Ureche pomenește într-o cronică nu de sărbătoarea Crăciunului, ci de a „Născutului”. La fel, Sfântul Ierarh Dosoftei, în cartea Despre viața și petrecerea sfinților, amintește de ziua Născutului Domnului Hristos. Termenul folosit în prezent pentru praznicul Nașterii Domnului are, se pare, origine apuseană recentă, intrând în limbajul eclesiastic, dar nu numai, după secolul al XVIII-lea. Oare ce Crăciun o fi fost, fără brad, fără „Moșul” darnic, care, uneori, nu se dovedește destul de generos cu toți copiii, din moment ce o sumedenie dintre ei suferă de foame ori de frig? Deși lipsit de fastul actual, de milioanele de becule aprinse în bradul licărind, Crăciunul acelor timpuri se arată mult mai luminos, mai bogat decât astăzi. De ce? Fiindcă oamenii, căutându-L în primul rând pe Domnul, își împodobeau sufletele. Hristos-Pruncul Se afla în centrul sărbătorii, ca Lumină care luminează tuturor. De ziua „Născutului”, Hristos însemna totul.

Hristos – Pruncul este bucuria deplină a Crăciunului

Dar ce-i de făcut în vremurile de acum? Să renunțăm la bradul împodobit nu putem! Să nu vină Moșul Crăciun la copii, ar fi prea dureroasă decizia.

Rămâne, așadar, să cugetăm cu înțelepciune și să reîncreștinăm sărbătoarea Crăciunului. Să-L reaşezăm pe Hristos-Copilul, în centrul ei. El aduce bucuria, El este strălucirea! Tot El trimite pe Moș Crăciun! Hristos reprezintă neprețuitul dar oferit de Tatăl Ceresc spre a ne mântui. Icoana Nașterii Sale trebuie să troneze și în bradul împodobit, căci Domnul este Pomul Vieții: gustând din Trupul și Sângele Lui primim garanția părtășiei cu lumina cea neînserată. Fără aceste aspecte, vom ajunge să trăim un Crăciun în absența lui Hristos, transformând praznicul înomenirii lui Dumnezeu într-o searbădă și păguboasă sărbătoare a consumismului, a bucuriei născute nu din evlavie față de Domnul întrupat, ci dintr-un festivism secularizat.

Cu nădejdea nezdruncinată că vom cinsti cum se cuvine sărbătoarea Născutului, vă fac poftire să priviți cu atenție icoana Nașterii Pruncului Sfânt, ca să-L vedeți, dincolo de culori, execuție și stil, pe Însuși Iisus, Dumnezeu prezent în istoria și în viața noastră, în familia din Betleem, dar și în familiile noastre, în bisericile unde ne adunăm să proslăvim sfânta Sa Naștere, însă îndeosebi în inimile noastre, curate și pline de credință, unde vrem să-I simțim cu adevărat prezența dumnezeiască.

SURSA: <http://www.doxologia.ro>